

TIJD-TRILOGIE

HEDEN

HEDEN

er is tijd om lief te hebben
en een tijd om te haten

Luit T. Molenaar

Het woord 'TIJD' uit 'TIJD TRILOGIE en de ondertitels' is ontleend aan het boek Prediker, hoofdstuk 3. In deze trilogie komen citaten hieruit voor.

Auteur : Luit T. Molenaar
Omslagontwerp : Bureau Aandacht
Copyright : Fictie Verwoord
Jaar van uitgave : 2023

Restaurant Binnen bestaat werkelijk in Drachten en ik mag die naam gebruiken. Naast diverse openbare gebouwen in Drachten en omgeving zijn alle locaties fictief. Straatnamen komen wel overeen. De karakters van de personages komen geheel uit mijn fantasie voort. Mocht je iets herkennen, glimlach dan hooguit.

Voor mijn kinderen en hun partners:

*“wat de rups het einde noemt,
noemt de rest van de wereld een vlinder”*

Lao-Tse

Geniet dus van het leven!

PROLOOG

Drachten

In Drachten kwam hij wel vaker, verveeld stond hij naar het voorbijrijdende verkeer te kijken. Door de benzineslang liep brandstof in zijn auto.

Ruud Peters reed in een wagen die bij hem paste, een oude Volvo 960 met een drie-liter motor. Als rustige rijder verbruikte zijn 6-cilinder niet heel erg veel benzine. Tenminste, als je minder dat tien kilometer op één liter niet heel veel vindt. Ruud had deze auto al vele jaren in zijn bezit en geen haar op zijn hoofd dacht eraan om deze bolide te verkopen.

De benzinetank was bijna leeg toen hij ging tanken, wat betekende dat er 70 liter benzine in kon. Toen hij klaar was zag dat hij meer dan honderd euro kwijt was. Dat was de prijs die hij over had voor zijn comfortabele auto.

Peters stapte in en parkeerde zijn wagen zo, dat hij zicht had op de weg achter hem. Er kwam een beige Fiat 500 Cabrio aan, in die auto leek er geen aandacht voor het verkeer. *‘Een leuke autootje, niet voor mijn ego’*

“Daar gaan we,” zei hij bracht hij zijn Volvo langzaam in beweging. Peters reed de weg op, gaf stevig gas en volgde de Fiat naar de stoplichten. Hij voerde zijn snelheid op en voor hem ging de Fiat ook sneller rijden. Het stoplicht naderde en beide auto’s reden met hoge snelheid op een kruispunt af. Ruud voerde de snelheid nog iets op en remde krachtig vlák voor het stoplicht. De afstand tot de Fiat nam sterk toe. In plaats van af te slaan bij de stoplichten, schoot de Fiat rechtdoor en kwam met een klap tegen een boom tot stilstand.

De illusie dat niemand iets gezien had verwierp Ruud onmiddellijk. Hij kon de politie geen plausibele verklaring geven voor het racen op de weg en dus moest dat vermeden worden. Hij doofde de lichten van zijn auto, stapte uit en liep het donker in. Hij droeg zwarte kleding, zijn standaarduitrusting.

Het was nog stil op de ringweg, rechtsaf leidde naar een industrieterrein, linksaf naar de snelweg. Nog geen minuut later stapte hij weer in.

“Godsonmogelijk,” zei hij. Zijn opdracht was niet áfgerond, maar zelfs aanzienlijk gecompliceerder geworden. Hij schakelde de automaat in Drive en reed terug. Na 75 meter sloeg hij linksaf naar een parkeerplaats van een fastfood-restaurant. Daar stopte hij en stapte. Peters trok zijn jas uit, draaide deze binnenstebuiten en deed die toen weer aan. Nu was de jas wit. Een pet maakte de metamorfose compleet. Gedaantewisseling of wijziging van identiteit was hem niet vreemd.

Vandaag heette hij Ruud Peters, hij had een paspoort op die naam bij zich. Ruud liep met een groepje mensen mee, die gealarmeerd waren door het ongeluk. Daar keek hij hoe politie, brandweer en ambulance bij de auto arriveerden. Geïrriteerd zag hij later, dat de voorruit werd verwijderd. Toen veel later het lichaam uit de auto werd getild en naar de ambulance werd gereden draaide hij zich om en liep weg. Met een mobiele telefoon draaide Ruud een nummer, waarvan maar enkelen het bestaan wisten.

HOOFDSTUK I

Twijfel is wreder
dan de ergste waarheid.

(Molière)

Amersfoort

Het was voor Heleen absoluut ondenkbaar dat zij Henri de Vries bij zijn vrouw zou begraven. Hij zou zich waarschijnlijk ter plekke omdraaien in zijn kist, die net in het graf gezakt was.

Drieënhalve week geleden waren Heleen en haar man Martijn ook op deze begraafplaats om haar de moeder te begraven. Die was op acht januari omgekomen in een vuurgevecht met de politie. Toen kon Heleen vrijwel geen verdriet bij voelen. Over de dood van haar vader had des te meer. Een week voor hun trouwerij op negen februari, toen haar vader uit het kunstmatig coma werd gehaald, sprak Heleen voor het eerst met hem over alles wat er afgelopen maand was gebeurd. Ze deelden samen wat dat voor ieder van hen had betekend.

“Wittebroodsweken,” zei Heleen wrang, toen ze met Martijn wegreed van de begraafplaats aan de Dodeweg in Amersfoort. “Het is na onze trouwerij al even zwart als ervoor.” Hun trouwerij was al gepland vóórdát bizarre ontwikkelingen de aanloop naar hun huwelijk ernstig verstoorde. Ze hadden de weddingplanner gevraagd om hun huwelijk sober te houden. Echt feest vieren was niet aan de orde.

Henri was niet meer hersteld van de operatie, die hij vlak voor de dood van zijn vrouw had ondergaan. En dertig jaren van zijn huwelijk opnieuw moeten beoordelen omdat álles anders was dan hij gedacht had, kon hij niet verdragen.

Dat haar vader het niet lang meer zou maken had ze op hun trouwerij, zes dagen geleden, al aan zien komen. Heleen herinnerde zich dat ze intens naar hem gekeken had, toen de ambtenaar van burgerlijke stand haar vroeg om te antwoorden op de huwelijksvragen. En hij had even intens naar haar gekeken. Was hij toen al van plan om zichzelf van het leven te beroven?

“Je hebt gelijk, Heleen. Alhoewel ik voor Henri blij ben, dat hij rust heeft en de schande niet lang met zich mee hoefde te torsen.” Martijn draaide de weg op, reed over een brug naar de andere kant van de snelweg A28 en reed verder via Laan 1914. Via de Stichtse Rotonde kwamen ze Amersfoort-Zuid binnen. Martijn stuurde de wagen naar het huis waar de ouders van Heleen gewoond hadden. Hij merkte dat Heleen het moeilijker vond om naar het lege huis te gaan, moeilijker dan haar vader begraven.

Heleen had in Amerika twee zware weken meegemaakt. Daar had ze een onmogelijke keuze moeten maken. En nog steeds zat ze voor haar gevoel in een emotionele achtbaan. Martijn parkeerde de auto voor het huis van haar ouders.

“Ik heb tijd nodig om moed te verzamelen, Martijn. Moed om naar binnen te gaan.” Heleen legde haar hoofd tegen de schouder van Martijn. Niet heel comfortabel op twee voorstoelen van een auto, maar de warmte van haar man was weldadig. *‘Als ik moet kiezen tussen Martijn en jouw geld, kies ik*

voor Martijn.’ herinnerde Heleen zich de uitbrander naar haar moeder toe. *‘En nu heb ik beiden.’* overwoog ze. De moed leek verzameld, want Heleen fatsoeneerde haar kleding en stapte uit. Martijn volgde haar naar de voordeur. Heleen zag de camera boven de deur en vroeg zich af of die nog aanstond. Sinds acht januari had niemand in dit huis geleefd, haar vader lag in het ziekenhuis en later in een revalidatiecentrum totdat hij overleed. Binnen in de hal, was Heleen stil. Er dreunden veel herinneringen binnen. Herinneringen, die een nieuwe plaats in haar geheugen zochten. Vrijwel emotioneel liep ze verder naar de woonkamer.

Daar ging ze op de favoriete stoel van haar vader zitten. Huilen lukte niet, zelfs de gedachte en de geur van haar vader kon niet door de emotionele blokkade heen komen. *‘Papa is aan al deze ellende doodgegaan.’* mijmerde ze. Ze keek de kamer rond, niets van wat er stond wilde ze hebben, ook al waren alle spullen duidelijk niet goedkoop. En verkopen zou veel onnodige emoties mee brengen. Heleen zocht naar een papiertje om wat zaken op te schrijven en vond op de tafel een lege enveloppe. Op de achterkant zag ze aantekeningen van haar moeder. Martijn, Heleen en Stanley/Kenneth; Wie kan de spil zijn? Om die drie namen stonden andere namen. Ze begreep dat de strategie van Kenneth had gewerkt.

Heleen keek trots naar Martijn. *‘Mijn man.’* Een kleine glimlach probeerde op haar emotioneel gezicht door te dringen.

Martijn was vlak bij haar op de bank gaan zitten. “Wat wil je hier doen, Heleen?” vroeg hij.

“Ik ben blij, dat ik de eerste stap naar binnen heb gezet. Ik moet even bijkomen en dan wil ik met jou een plan maken hoe we dit huis leeg krijgen en kunnen verkopen, zonder dat ik er ook maar één minuut zelf mee bezig ben.”

Martijn schudde zijn hoofd. “Je nu verstoppen voor de realiteit breekt je later op, denk ik. Laten we samen het hele huis nalopen en alles rubriceren voor de kringloop. Ik denk niet dat jij iets hiervan mee wilt nemen. Klopt dat, Heleen?”

“Ik zie daar erg tegenop, ‘kweet niet of ik die pijn kan verdragen,” reageerde ze traag. Martijn pakte de hand van Heleen en trok haar op de bank naast zich.

“Wat vind je ervan, als ik Ronald vraag om mij te helpen? Dat jij dan thuisblijft, bedoel ik?”

Heleen legde haar hoofd tegen de schouder van Martijn. “Ik vind het goed dat Ronald meegaat, maar ik wil wel in de buurt zijn. Als er toch iets is, waar ik over moet beslissen dan ben ik niet ver weg.”

Martijn pakte zijn telefoon en belde Ronald op.

“Wanneer kun je, zei je? Morgen? Prima. Rijdt je mee?” Martijn luisterde, zei dat hij het goed vond en belde af.

“We kunnen morgen hierheen. Ronald wilde wel mee, hij begreep dat het allemaal erg veel voor je was. Hij komt op eigen gelegenheid.”

Drachten, 21.30 – 22.00 uur.

Nadat ze het cadeau van Heleen had gekregen was ze bij Ronald op schoot gekropen en zoende hem toen hartstochtelijk. Ryeen had hem een week geleden voor het eerst ontmoet en door de heftige gebeurtenissen was er in een hele korte tijd een diepe band ontstaan.

De woonkamer zat vol, met elkaar hadden ze geluisterd naar Hugo van den Brug, die het boekje van de buurman had voorgelezen. Ryeen keek nog verwonderd naar de *Acte van eigendom*, waarin stond dat zij eigenaar van een huis was.

De afgelopen twee uren waren zeer emotioneel verlopen; Ryeen was sinds anderhalve week in Nederland. Dankzij haar vriendin Heleen, die ze in New York had ontmoet, sprak ze als Amerikaanse verrassend goed Nederlands. Ryeen was manager van het hotel waar Heleen overnachtte, als ze tijdens haar werk als stewardess op New York vloog. Dat hun levens historische verbindingen hadden werd pas duidelijk toen Heleen een half jaar geleden een huis kocht in Drachten.

Drie maanden geleden ontdekte Heleen tijdens de verbouwing een doosje wat al veertig jaar oud was. Dat doosje was vroeger ooit bij een verhuizing achtergebleven, de eigenaar ervan was geschrokken dat er een geheim was ontdekt. Daarmee kwam een domino-effect opgang waardoor uiteindelijk twee moorden konden worden opgelost. Een moord van vijftientig jaar geleden in New York én een moord vijftien jaar eerder in Drachten.

De moordenaar werd vorige week alsnog ontmaskerd. Daarbij is buurman Dijkstra omgekomen, omdat hij het leven van Heleen beschermdde met zijn lichaam. Waarom hij dat deed stond in het ‘Schoonschipboek’.

Buurman Dijkstra kende Heleen al sinds haar geboorte kende. En hij kende haar moeder ook. Daar had hij de afgelopen maanden niets van laten zien. Het stond allemaal in de memoires, die Martinus Dijkstra de afgelopen periode had laten schrijven. Het “Schoonschipboek” heette het, Heleen had dat boekje gisteren van de notaris gekregen. Veel puzzelstukjes vielen nu op hun plek en begrepen ze het hele verhaal.

Ryeen zat bij Ronald en keek om zich heen. Heleen was een vriendin van haar geworden en dat was bijzonder. Ze woonde namelijk ruim vijfduizend kilometer van Heleen vandaan, in toeval kon Ryeen moeilijk meer geloven. *‘Geloof jij in toeval?’* Die vraag, vier jaar geleden, luidde alle ontwikkelingen toen in.

Jan van den Brug en zijn zoon stonden op. Hugo had het ‘Schoonschipboek’ in zijn hand, hij had het vanavond aan iedereen die er was voorgelezen. Toen hij het aan Heleen teruggaf vertrokken ze, professor Robbert Johnson ging met hen mee. Hugo en Robbert waren bekenden in hun vakgebied, Robbert als professor in New York en Hugo als huisarts in Zwolle, na een carrière in de forensische geneeskunde.

“Dan gaan wij ook, mevrouw Smith,” zei Kenneth. De ouders van Ryeen logeerden in het appartement waar Heleen en Martijn voor de verhuizing woonden. Martijn had vergeten om de opzegtermijn te checken, waardoor hij nog twee weken huur moest betalen. Kenneth en Vyra konden daar nu dankbaar gebruik van maken. Vyra was drie jaar na de geboorte van Ryeen met Kenneth getrouwd. Ze was eergisteren pas in Nederland aangekomen, vanuit New York was zij de afgelopen weken de stabiele factor in alle ontwikkelingen.

Nu waren alleen Ryeen, Ronald, Heleen en Martijn nog in de kamer. De jongens waren al jaren boezemvrienden.

“Die Dijkstra,” zei Martijn, “twee weken geleden heeft hij zich voor het eerst aan mij voorgesteld, achteraf hoorde het er allemaal bij. En niemand wist ervan.”

Heleen knikte. “Ik wil zo graag nog veel meer over hem weten,” zei ze, “maar de man leek alleen op de wereld.”

Martijn keek haar aan. “Zou van Vlier, onze makelaar, iets over hem weten. Zij probeerden toch sámen Anna te pakken te krijgen. Hoe kenden die twee elkaar? Kan dát je misschien verder helpen?”

Ronald keek even naar Ryeen. “Is hij weer aan het werk, na zijn hartaanval die je vader hem bezorgd heeft? Ik zal hem binnenkort bellen, ik wil ook financiële informatie van hem.”

“Ik wil nog wel hiernaast kijken, Ronald. Jeetje, een eigen huis!” zei Ryeen, toen ze de boel hadden opgeruimd.

Heleen liep mee naar de voordeur. “En wij gaan ons voorbereiden op een trouwerij. Als mijn hoofd ergens niet naar staat...!”

Ryeen gaf Heleen een knuffel. “Ik ben er dan ook hoor en ik kom je helpen.” Ronald en Ryeen zwaaide hun vrienden uit en liepen naar hun nieuw huis.

22.15 – 22.30 uur

Amper een kwartier later lag Ryeen half naakt boven op haar vriend. Ze waren nog achter adem en bezweet van hun amoureuze inspanning. Ze keek Ronald verliefd aan. “Het is een tijd geleden, dat ik seks had. Het overtreft al mijn verwachtingen, heerlijk!” zei ze met een sterk Amerikaans accent. Ze kuste hem op zijn voorhoofd, haar stevige borst kwam daarbij tegen de kin van Ronald aan, die ernaar hapte.

“Niet te gulzig, én ik begin het koud te krijgen,” glimlachte ze.

Ronald grinnikte. “Hoelang is hier geen kachel aan geweest?” Ryeen gleed van hem af, pakte haar her en der verspreide kleding en trok dat vlug weer aan. Ronald keek voldaan naar haar. Ryeen was behoorlijk lang voor een vrouw. Een-meter-tachtig was ze zeker. Slank -maar niet te dun- zo had hij met voldoening ervaren. In haar gezicht zag hij een sterke persoonlijkheid; de oogkassen lagen diep achter de jukbeenderen en de doordringende ogen misten weinig uit de omgeving.

Ronald keek op zijn horloge, ze waren nog maar een kleine vijftien minuten in dit huis. Eerst hadden eerst in de woonkamer al hevig gezoend, maar waren vervolgens naar boven gerend, op zoek naar een plek waar ze hun lust konden botvieren. Een bed met een matras bracht uitkomst. Ze hadden geen tijd genomen alles uit te trekken, opgewonden als ze waren. Het bed piepte en kraakte en Ronald en Ryeen keken elkaar even aan.

“Krakende wagens rijden het langst,” hijgde Ronald en even later gingen ze helemaal in elkaar op. Ze hoorden niets meer van de omgeving.

Ronald kleepte zich ook weer aan en daarna liepen ze naar beneden. In de hal rook hij plotseling aan de nek van Ryeen.

“Wat is er?” riep ze.

“Ik ruik iets, maar jij bent het niet,” zei hij voorzichtig.

“Hoera, we hebben een spookhuis!” zei Ryeen met een knipoog.

“Ik meen het,” zei hij, ik vind het helemaal niet leuk. Er lijkt iets veranderd, maar ik heb geen idee wat.” De kleur op zijn gezicht na het vrijen, was hij verloren.

Ryeen pakte hem bij de arm en loodste hem de kamer in. “Wat moet er allemaal opgeknapt worden in dit huis?” leidde ze hem af van zijn onrust. Ronald keek eens rond. “Vergeleken bij het huis van Martijn en Heleen zijn wij in de middeleeuwen terecht gekomen. We zullen een kleine hypotheek nodig hebben om dit helemaal naar onze zin te maken. Jeetje, waar is dat?” zei Ronald. In de verte klonk het geluid van meerdere sirenes. “Brandweer en ambulance,” concludeerde hij. “Het is hier niet ver vandaan, als ik het goed hoor.” Voor hun huis racete een politiewagen met hoge snelheid langs, de sirenes en zwaailichten aan. Bij de stoplichten op de kruising met de Lange West sloeg die rechtsaf.

22.50 uur

Het kruispunt Lange West/Noorderhogeweg was door de politie afgesloten voor verkeer. Twee ambulances en de brandweer waren druk bezig om medische hulp te verlenen na een éézijdig ongeval. Een FIAT 500 ABARTH Cabrio was met volle vaart tegen een boom gereden. De cabriokap was door de brandweer verwijderd. Volgens protocol bij ongelukken van deze omvang, was een tweede ambulancevoertuig met bemanning aanwezig en werd een traumaheli stand-by gehouden. De brandweer was als eerste ter plaatse, de kazerne zat driehonderd meter verderop, letterlijk om de hoek. Een brandweerman en een ambulanceverpleegkundige zaten in de auto om een bewusteloze vrouw te stabiliseren. De eerste onderzoeken lieten geen extern letsel zien. De airback van de auto had de klap behoorlijk opgevangen. Kees, de verpleegkundige, was zich ervan bewust dat dit niet betekende dat er niks aan de hand was. Hij genoot van het werk wat hij aan het doen was. Hoe bizar ook, maar voor dit soort ongevallen was hij goed getraind ook. In deze situaties kwam het aan op kennis, improvisatie,

communicatie en samenwerking.

Bloeddruk en hartslag waren beheersbaar, de pupillen waren groot, maar niet alarmerend. Dat was geen reden om het rustig aan te doen. Inwendige problemen konden lang onopgemerkt blijven en ineens voor desastreuze ontwikkelingen zorgen. Een gewaarschuwd man telt voor twee. Kees had daarom al een infuusnaald ingebracht en een vochtzak met vloeistof, speciale voor deze ongevallen, liep in het lichaam van de vrouw. Hij kon haar leeftijd moeilijk schatten, maar ze zag er goed uit. Op basis van de handen dacht Kees dat ze rond de zestig was. Om de ouderdom te maskeren kon je aan veel delen van het lichaam sleutelen. Bij de handen lukte dat meestal niet, of men dacht er niet aan.

Kees zat achterstevoren op de rijdersstoel. Een jas en een platte pet had hij naar achteren gegooid. Zijn collega kneep regelmatig in de ballon om de vrouw van zuurstof te voorzien, waar Kees uit afleidde dat de vrouw niet zelfstandig ademhaalde. Maar ook dat de ademweg dus vrij was. Een hele geruststelling, intuberen was in deze positie bijna onmogelijk.

‘*Wat al niet kan*’, grinnikte Kees. Via het infuus en de beademing waren de meeste vitale organen veiliggesteld. Met de brandweerman zorgde hij ervoor, dat de vrouw een nekkraag om kreeg. Ook al zou Kees er geen reden toe zien, volgens het protocol was het belangrijk om te doen. Door volgens protocol te werken kon hij medische handelingen verrichten, zonder bijzijn van een arts.

Maar hier was het duidelijk. Deze vrouw was met hoge snelheid tegen een boom gereden, weliswaar opgevangen door de airback. De nek kon dus gebroken zijn, de bewusteloosheid zou daaruit te verklaren zijn. De vrouw moest op een wervelplank worden geïmmobiliseerd, omdat door haar bewusteloosheid niet kon worden vastgesteld of er neurologische uitval was. Dat was nog een hele toer en Kees was blij met de veelheid aan hulpverleners ter plaatse. De collega’s van de brandweer waren begonnen met het lossnijden van onderdelen van de auto. De extricatie¹ kon alleen op deze manier veilig plaatsvinden. De politie was bezig om informatie over het voertuig en over de vrouw te krijgen.

“Kun je op de grond een telefoon zien, Kees?” vroeg een agent.

“Ik zal mijn ogen in mijn achterhoofd gebruiken, als je het goed vindt” zei Kees met een glimlach. Hij herinnerde zich in de opleiding, dat hij moest wennen aan de harde grappen als er onder hoge druk gewerkt werd. Nu wist hij dat het functioneel gedrag was om de hoge druk waaronder ze werkten, wat te laten zakken.

“Ik begrijp het, kan ik je helpen?” vroeg de agent.

“Vraag aan de brandweer of de voorruit eruit kan, dan kan de airback weg en kan ik de voorkant van deze vrouw beter inspecteren.”

¹ **Extricatie** betekent bevrijden van een (bekneld) slachtoffer uit een voertuig. Soms wordt dit door het ambulancepersoneel alleen gedaan, soms wordt het in samenwerking met de brandweer uitgevoerd en moet het voertuig worden opengeknipt om het slachtoffer te bevrijden.

“Dat zou ik ook willen,” reageerde de agent gevat. Even daarna werd de voorruit verwijderd en de airback kon weggehaald worden. Op de grond zag Kees de mobiele telefoon liggen.

‘Dat was niet handig, lekker ding!’ zei hij zachtjes. De plaats waar een telefoon lag verraadde vaak het gebruik ervan vlak voor een ongeval. Onderzoek wees dan doorgaans uit dat er een WhatsApp was gelezen of gebeld, of wat dan ook de aandacht voor het verkeer deed afnemen.

Alles was nu vrij om de vrouw uit de auto te tillen en op de wervelplank te krijgen. Kees nam de beademing van zijn collega over. Hij liet de mondkap met ballon uit zijn handen vallen en schold op zichzelf, zijn collega had de wervelplank al klaar liggen.

Kees bukte zich en pakte de beademingskap én de telefoon van de grond. De telefoon liet hij in de decolleté van zijn patiënt glijden. Hij zweette hevig toen de vrouw uit de auto werd getild. De inspanning die dit allemaal met zich meebracht was mentaal als fysiek zwaar, zeker met een telefoon in de decolleté.

De vrouw werd op vier plaatsen op de plank vastgesnoerd, zodat plotselinge bewegingen niet mogelijk waren. Kees bracht de patiënt met zijn collega in de auto. Voordat het hoofd werd gefixeerd, bracht hij een beademingsbuis in de luchtpijp aan en sloot die aan op de beademingsmachine. Daarmee had hij op weg naar het ziekenhuis de handen vrij. De collega van de andere ambulance kroop bij hem in de wagen. Daarna vertrokken ze naar het ziekenhuis in Drachten. De telefoon zat inmiddels in zijn broekzak.

Aan de overkant, bij het fastfoodrestaurant, stonden een man en een vrouw naar de activiteiten van ambulance en brandweer te kijken.

“Ik denk dat die nog leeft,” zei de man zachtjes, maar niet zacht genoeg.

“Heeft u er verstand van, meneer?” zei de vrouw naast hem.

“Nou, als die inzittende was overleden, zaten er niet twee mannen van de ambulance bij, denkt u niet?” zei hij. Daarna draaide de man zich om, pakte zijn telefoon en liep weg.

Zondag 16 januari

Beetsterzwaag

Ryeen lag tegen de rug van Ronald aan, toen ze wakker werd. Nadat ze gisteravond hun huis op de Stationsweg hadden afgesloten, waren ze naar het hotel gegaan waar Ryeen de afgelopen twee weken logeerde. Ze voelde zich volledig ontspannen en rook de mannelijke geur van haar nieuwe vriend.

Met weemoed dacht ze aan morgenochtend, het moment dat ze weer terugging naar New York. Haar leven had in drie weken tijd een enorme wending genomen. Ryeen draaide zich op haar rug en stapte uit bed. Uit een handtas haalde ze een enveloppe met foto's en ging op de rand van het bed zitten. Op de eerste foto uit de jaren zestig, stond haar moeder voor het huis, waar Heleen en Martijn nu woonden. Háár huis kon ze ook nog zien. Op de tweede foto, dezelfde dag gemaakt, stond de moeder van Heleen. Toen heette ze nog Anna, Anna van Velsen.

Ronald werd wakker en draaide zich om.

“Wat doe je?” vroeg hij.

“Ik lag te denken aan de ontwikkelingen van de afgelopen maand en moest toen aan deze foto's denken,” antwoordde ze. “Foto's die de doorslag gaven om in actie te komen. Op een foto was alleen de rok van haar moeder nog te zien, zijzelf was de hoek al om. ‘Absens Carens’ stond er op de foto. Ryeen wees naar de woorden. “Weet je dat dat ‘de afwezige krijgt niets’ betekent?” zei ze tegen Ronald.

“Niets van de enorme erfenis van jouw oma is van jou,” zei Ronald zacht.

Ryeen keek haar vriend aan. “Ja, Anna van Velsen heeft het legaal gestolen, door het testament in haar voordeel te wijzigen.”

Ronald grinnikte. “Legaal gestolen, een contradictio in terminis, maar in dit geval het klopt wel. Vind je het niet een beetje gek dat Heleen, als dochter van de dievege, nu de erfenis heeft? De erfenis, die eigenlijk van jouw oma was en dus van jouw moeder en dus eigenlijk van jou is?”

Ryeen draaide zich weer in bed en lag heerlijk in de armen van Ronald, met haar hoofd op zijn borst. “Dat gebeurde veertig jaar geleden Ronald. Zonder Heleen had ik dit allemaal niet eens geweten. En Heleen is mijn vriendin.”

Ronald tikte Ryeen op haar rug. “Ja, en? Haar moeder heeft in Amerika ook jouw moeder laten vermoorden.”

Ryeen draaide zich om en keek Ronald aan. “Wil je daarmee ophouden? Het leidt tot niets! Wij gaan genieten de komende jaren, neem dat van mij aan.”

Ronald keek zijn vriendin aan “Maar eerst ga je nog regelmatig terug naar Amerika. Voor hoelang?”

Ryeen draaide zich boven op haar vriend. “Heleen en Martijn trouwen op negen februari, dan ben ik weer in Nederland.” Daarna gaf ze Ronald een dikke tongzoen. Ze voelde hoe hij hierop reageerde en schoof haar bekken

opwindend heen en weer.
“Nog een maand”, verzuchtte hij.

Breezand

Het nummer stond voorgeprogrammeerd in zijn toestel. Juli vorig jaar had hij dat erin gezet en nu hij was blij, dat hij het gedaan had. Ivo had als machinist bij de NS een sterke structuur in zijn leven, maar opruimen en onthouden was niet zijn sterkste kant. Iets wat hij móest onthouden sloeg hij direct op in zijn telefoon. Het nummer wat hij draaide was van Albert den Blinde, zijn maatje van de Vierdaagse. Drie maanden geleden had hij hem voor het laatst gezien, ze hadden toen afgesproken dat ze dit jaar weer samen in Nijmegen zouden lopen. Ivo had Albert in juli vorig jaar leren kennen op een vierdaagse-camping vlakbij Nijmegen. Samen met Wright, hoe was zijn voornaam ook alweer? *Dat je in een week tijd zo'n vriendschap kunt ontwikkelen is bijna ondenkbaar.*

“Met Albert,” galmde het in zijn oor. Ivo zag hem voor zich, minstens een kop kleiner als hijzelf. Behalve een buikje was hij op het oog een gespierde man. Krullend haar boven zijn opmerkelijke ogen. Ivo had ook een forse buik, maar met zijn 1.90 meter viel dat vrijwel niet op.

“Albert, met Ivo, ik heb hem binnen!” vertelde hij opgetogen.

“Welke loterij heb je gewonnen?” vroeg Albert met een typisch westers accent. Hij woonde in Alphen aan den Rijn en de invloed van het Leidse- en Rotterdamse dialect was nadrukkelijk hoorbaar. Zijn humoristische én serieuze kant liepen makkelijk door elkaar en niet iedereen had dat direct in de gaten.

“Bel je me daarvoor? Je wilt me jaloers maken zeker, egoïstisch varken!” vervolgde Albert. Ivo hilde bijna van het lachen. Typisch Albert, hij genoot er altijd wel van. *‘En dat terwijl varkens helemaal niet egoïstisch zijn’* grinnikte hij. Als hij dát zou zeggen ging dit telefoongesprek wel erg lang duren en hij moest vanavond nog werken.

“De inschrijving voor de Vierdaagse, die heb ik binnen! Stond op mijn mail vandaag,” bracht hij half lachend uit.

“Ik heb het bericht óók ontvangen vandaag en wilde je bellen vanavond, maar je was me voor,” hoorde hij Albert zeggen.

“Ik moet vanavond nog rijden, vandaar dat ik je nu belde,” verklaarde Ivo.

“De camping waar we vorig jaar stonden, gaan we daar weer heen? Want dan moeten we vlug boeken. Ik heb al een mail van de eigenaar ontvangen.” Albert antwoordde bevestigend. “Prima, doe ik gelijk vanavond. Komt Wright ook weer? Dan gaan we weer met ons drieën.”

Dieter Wright was de derde van hun illustere 4Daagse-drietal. Behalve zijn achternaam was alles oer-Hollands aan hem. Gedrongen, nog kleiner als Albert en met de dikste buik van hun drie. En druk als een klein baasje! Alledrie hadden ze in hun werk, ieder voor zich, met verantwoordelijkheid-

én de gevolgen ervan te maken. De fragiele grens tussen leven en dood kenden ze allemaal. Directe communicatie was hun dan ook geen van allen vreemd. Wellicht dat ze elkaar daarom in zo'n korte tijd hadden leren kennen.

“Als Wright ook ingeloot is, meldt hij dat vandaag nog. Zo ken ik hem wel,” antwoordde Ivo. “Trouwens, hoe ga jij trainen? Zullen we dat weer af en toe samen doen? Ik heb van die rébbeltante in die camper, vorig jaar, nog een beschrijving van een wanteltocht op de mail gekregen. En er zijn nog veel meer wandeltochten.” Ivo had de 4Daagse al een aantal keer uitgelopen en wist hoe je daarvoor de training moest opbouwen. Albert kreeg vorig jaar een ontstoken beenvlies, een van de beruchtste complicaties van ongetraind lopen. Niet dat Albert ongetraind had gelopen, dat geloofde Ivo niet. Maar voor deze wandeltocht was voorkomen altijd beter dan genezen.

“Lijkt me een goed plan, Ivo. Ik zal ook wat snuffelen op internet. Wanneer wil je met trainen beginnen?” vroeg Albert.

Ivo had een idee. “Op de site van de 4Daagse kun je een trainingsschema vinden. Laten we die maar aanhouden. Dat betekent dat je de komende week twee keer 10 kilometer wandelt, daarna opbouwen.”

Een zucht aan de andere kant van de lijn vertelde hem dat Albert minder structuur in zijn leven wilde.

“Ik hoor je wel, Albert,” pareerde Ivo. “Maar eind van deze maand lopen wij twintig kilometer. Ik wil niet als wandelend lijk over de Via Gladiola.” Ivo hoorde Albert lachen. “Regel jij maar een wandeltocht. Bel je van tevoren, want ook ik moet weekenden werken.”

Hij keek naar de mail van de rébbeltante. Zij had hem een kopie van de ‘drie-provinciën tocht’ opgestuurd. Een Friese wandeltocht, die ieder jaar in juni werd georganiseerd in een mooi natuurgebied.

“Vlakbij Drachten,” mompelde hij. “Kan Wright ook mee.”

Maandag 17 januari

Drachten

Kees Bakker had zijn hele werkzame leven al in de zorg doorgebracht. Hij was geen echte Fries, maar geboren in Amsterdam. Zijn accent verried hem nog steeds. Na zijn basisopleiding verpleegkunde in Zwolle studeerde hij verder voor psychiatrisch verpleegkundige. Hij vond het wel interessant, maar moest er na zijn diplomering niet aan denken om zijn leven lang met ontspoorde mensen te werken. Daarom was hij weer teruggegaan naar het ziekenhuis en deed de opleiding voor Cardio-Care en Intensive-Care en bleef acht jaar op deze afdelingen werken.

Toen hij vijfendertig jaar was, nu vier jaar geleden, stapte hij over naar de ambulancezorg in Friesland. Kees genoot als hij moest improviseren bij ernstige trauma's; in seconden beslissingen nemen die gevolgen hebben voor leven en dood. Hoe raar ook, dát was onderdeel zijn vak! Adrenaline in zijn lijf bracht hem rust. Zijn collega's zagen dat hij tijdens de acute zorg zijn onrust helemaal kwijt was. Bovendien konden ze volledig op hem vertrouwen.

Sinds twee maanden was hij weer vrijgezel, nadat een relatie van vier jaar op de klippen was gelopen. Echt sociaal was hij niet, was vaak erg aanwezig. Kees kon onrustig zijn en impulsief dingen doen. Hij had er wel een handje van om opmerkingen te maken die niet gepast waren in bepaalde situaties én waar hij achteraf spijt van had. Hij was chaotisch in planning en kon niet makkelijk de noodzakelijke concentratie opbouwen. Zijn vriendin kon zijn de onrust niet meer handelen en verbrak de relatie. Daar was hij enorm van slag van, alsof zijn hoofd blokkeerde en hij het niet kon verwerken. Vijftien jaar geleden had hij ook zoiets meegemaakt, waardoor hij overspannen was geraakt. In die periode had hij ondersteuning gekregen van een psycholoog, die sprak over ADHD. Hij kon toen na drie maanden de draad gelukkig weer oppakken. Maar eenmaal weer aan het werk, verdween dat alles weer naar de achtergrond. Nu voelde Kees zich net zo; hij lukte niet om tot rust te komen. De storm in zijn hoofd stopte niet en zijn gedachten bleven als een vliegwiel doordraaien. Hij was soms onredelijk kwaad en hij verloor zich ongeremd in zijn werk.

De verongelukte vrouw had hem gisteren geweldig getriggerd. Niet dat ze iets gezegd had of er iets aan kon doen. Maar van het totaal plaatje raakte hij overstuur. Ze was hulpeloos, had goede vrouwelijke vormen en ze was perfect gekleed. Toen zijn collega gisteravond een grapje maakte over het inspecteren van de voorkant van de vrouw werd hij ontzettend kwaad. Het werk gisteren riep herinneringen op aan vroeger. Hij had het op school zwaar en werd vaak gepest omdat hij zo druk was. Altijd had hij het gevoel, dat mensen hem niet begrepen. Hij deed zijn best en meende het écht goed, maar niemand zag dat, ze geloofden hem niet! Op het voortgezet onderwijs was het niet anders, maar één moment bleef als een plezierige herinnering

hangen. Het was tijdens een winter en erg koud toen hij zag dat een vrouw uitgleed en in het water viel. Hij zag dat het een oudere vrouw was en dat ze in paniek was. Hij was de eerste- én de enige van al zijn schoolgenoten- die onmiddellijk in het water sprong en haar hielp. Kees vergeleek vrouwen vaak met de vrouw in de gracht. Ze was hulpeloos, had goede vormen en ze was perfect gekleed. Hij herinnerde haar mooie gezicht, toen ze uit het water gehaald werden en haar warme woorden, om hem te bedanken. Het zat in zijn geheugen gegrift.

Het was juist dát waardoor zijn herinnering aan vroeger getriggerd werd. De vrouw in de FIAT leek sterk op de vrouw die hij gered had. Toen hij haar telefoon bij het gaspedaal zag liggen, kon dat alleen maar betekenen dat ze niet echt op het verkeer gelet had. Die gedachte liet hem niet meer los, hij kon niet anders dan de vrouw helpen. In een onbewaakt ogenblik had hij de telefoon meegenomen. Het was ook impulsief en de spanning om iets te doen, wat anderen niet durfden. Hij vond het goed om te doen. Gisteren. Nadat Kees zijn patiënt gisteravond had afgeleverd, was hij expres via een omweg teruggelopen naar de spoedeisende hulp. Hij had de telefoon bij de achteruitgang van het ziekenhuis, onder een bouwkeet verstopt. Deze in- en uitgang werd wel met camera's bewaakt, maar dat was het probleem niet. Veel personeel liep daar overdag naar binnen en naar buiten. Zijn korte afwezigheid verklaarde hij met een bezoek aan het toilet. Gisteravond laat, na zijn dienst, haalde hij de telefoon weer op. Gelukkig had hij vandaag en morgen vrij.

“Nondeju”, zei hij, toen hij het apparaat in zijn handen had. Hij deed steeds handschoenen aan als hij met de telefoon in de weer was, angst om betrappt te worden had hem in de greep. Hij legde de telefoon aan zijn eigen oplader, meer telefoons hadden een aansluiting met mini-USB en Kees kende dit merk wel.

Er was vaak naar het nummer gebeld, zag hij, maar gelukkig had niemand dat gemerkt. “Die telefoon moet terug”, zo sprak hij vol overtuiging.

Schiphol

Vlak voor de douane doorgang zwaaide Ryeen nog een keer naar haar vrienden Ronald, Heleen en Martijn. Gisteren had ze de Range Rover weer bij het verhuurbedrijf in Groningen ingeleverd, ze had er erg veel plezier van gehad. Met Ronald had ze daarna nog een heerlijke dag.

Als afscheid hadden Heleen en Martijn gisteravond een heerlijke maaltijd bereid. Op een logeerbed had ze met Ronald nog kort wat geslapen en om vier uur vanmorgen was ze met haar vrienden naar het vliegveld gereden. “Dat was het dan,” zei Ryeen, toen ze wachtte op het moment dat ze in het vliegtuig kon. “En het wordt een lange dag.” Omdat ze tegen de tijdzone in vloog was het in New York zes uur later als in Nederland. Als ze op vliegveld JFK aankwam zou het amper twee uur later zijn als dat ze uit Amsterdam

opsteeg én het is er flink kouder.

Ryeen koppelde haar telefoon aan wifi van de luchthaven en stuurde toen een WhatsApp naar haar ouders. Kenneth en Vyra waren gisteren al naar St. Albans vertrokken. Zij kwamen haar ophalen van het vliegveld in New York. *“Als ze de mobiele telefoons op hun slaapkamer hebben liggen, is het hun eigen schuld als ze er wakker van worden,”* glimlachte ze.

Ze ging op een bankje zitten, het duurde nog tweeënehalf uur voor het vliegtuig vertrok. In haar hand had ze een vacature van het hotel. Vanaf nu moest ze het zelf doen. Geen van haar vrienden wist dat ze zou solliciteren en dat moest voorlopig maar zo blijven. Ronald en Martijn kende ze nog te kort om hen te kunnen vertrouwen, los van wat ze voor Ronald voelde. *‘En ik heb hem gevoeld.’* grinnikte ze om haar eigen woordgrapje.

Het was het hotel waar Robbert Johnson afgelopen weken had overnacht. Hij zou, waar mogelijk, haar aanbevelen. Deze aimabele professor was met haar ouders meegereisd naar New York. Hij was ook sinds anderhalve week in Nederland. *‘Zijn vrouw zal wel gewend zijn, dat de hij niet altijd thuis is.’*

In gedachten zat ze zaterdagavond, met het eigendomsbewijs van haar huis, bij Ronald op schoot. Dat bewijs zat in haar koffer, die ze al had afgegeven. Ronald was zo jaloers als klein kind, maar Ryeen kon niet zo snel duidelijk krijgen wat de achtergrond van die jaloezie was. *‘Wil je daarmee ophouden? Het leidt tot niets!’* zei ze gisteren tegen Ronald, maar diep van binnen kon ze hem ook wel begrijpen. Als ze eenmaal in Nederland woonde, kon ze misschien eens rustig met Heleen praten over alles wat er de afgelopen tijd gebeurd was.

Dinsdag 18 januari

Drachten

“Mijn naam is Jan Timmerman, ik heb u hier uitgenodigd om informatie te delen over een zaak die u leidt.” Bouke Boukema zat met een privédetective in een restaurant in het centrum van de stad.

“De privédetectives vliegen me om de oren,” zei Bouke tegen Timmerman. “Drie weken geleden was er ook één. Die was met een cold-case-zaak bezig wat raakvlakken had met mijn onderzoek. Nu bent u geïnteresseerd naar dezelfde persoon. De zaak Dijkstra is zo goed als afgerond,” legde hij uit. Bouke had met ‘de zaak Dijkstra’ drukke weken achter de rug. In Drachten was een niet alledaagse moord gepleegd. Daar hij met Jan van den Brug, zijn 83-jarige opleider en oud-collega, samengewerkt. Veertig jaar geleden was deze Jan de leider van het moordonderzoek, wat eind vorige jaar akelig actueel was geworden. Die zaak uit het verleden had alles van doen met de moord op Dijkstra, vorige week. Het vak van rechercheur verloor je niet gauw, zo bleek. Van den Brug had volop genoten van de samenwerking. Jan Timmerman stak zijn hand op. “Niet in de zaak Dijkstra, maar in de zaak van het éézijdige ongeval afgelopen zaterdag.” Bouke keek verbaasd. Hij had begrepen dat de moord op Dijkstra aan de orde van gesprek was. *‘Ik wil u spreken over het onderzoek wat u leidt’*, zo had de man hem uitgenodigd. “Dat auto-ongeluk met die FIAT op de Noorderhogeweg? Ik ben bezig om de identificatieprocedure in gang te zetten. Voor de rest gaat het terug naar de verkeerspolitie, waarschijnlijk,” vertelde hij.

De detective reageerde snel. “Het zal de Noorderhogeweg zijn, als u dat zegt. Er is van hogerhand enige nieuwsgierigheid naar dit ongeval, daarom adviseer ik u deze zaak niet aan de verkeerspolitie terug te geven.” Net als bij Stanley Wesson had Bouke niet het idee dat deze Jan Timmerman werkelijk detective was. Stanley had een natuurlijk gezag over zich, wat hij niet vond passen bij een detective. Deze man boezemde op een andere manier ontzag in. Hij sprak rustig en in balans, maar die rust leek Bouke echter een farce. Hij kreeg beelden uit de film ‘The Bourne Identity’ voor zich van een man die, in een ondeelbare seconde, zaken fysiek naar de hand kon zetten. Bouke was niet onbedeeld met zijn spiermassa en kon zijn brede voorkomen als middel inzetten om rust af te dwingen. In borstomvang won hij het zelfs van deze detective, maar hij had wel degelijk respect voor de man tegenover zich.

“Enige nieuwsgierigheid,” herhaalde Bouke de opmerking van Jan. “Wat moet ik me daarbij voorstellen?”

Timmerman ging verzitten en kreeg er de aandacht van Bouke mee. “Het gaat niet zozeer om het ongeluk zelf, maar meer wat eraan vooraf ging. De veronderstelling is dat er nog iemand, tot vlak voor het ongeval, in de auto heeft gezeten. Er is belangstelling voor de combinatie van mensen. Is de auto door u onderzocht?”

Bouke dacht even na. “Nee,” antwoordde hij.

“Niet onderzocht, zegt u?” reageerde Jan Timmerman geprikkeld.

“Is de auto door ú onderzocht? Zo was uw vraag,” zei Bouke. “Het antwoord dáárop luidt ‘nee’. De auto is standaard onderzocht en ik zal zien wat daar uitgekomen is. Moet ik ergens speciaal op letten?” reageerde hij eveneens geprikkeld. De detective was een moment stil. De hint van Bouke leek hij te begrijpen, zijn toon was milder geworden. “Of er iets gevonden is wat een aanwijzing geeft over de aanwezigheid van een tweede persoon, dan wel van een tweede telefoon. Daarnaast wil ik dat u het volgende voor me uitzoekt: Wie waren er de eerste drie uren betrokken bij de zorg voor de patiënt? Van de ambulancedienst, de SEH en de ICU. Ik wil alleen namen en het liefst zo snel mogelijk.”

Bouke zette de informatie in zijn digitale agenda en keek vervolgens naar zijn gesprekspartner. “Ik herinner u aan het begin van dit gesprek. U wilt informatie wilde délen, maar uw opstelling heeft weinig met samenwerking van doen. Vanuit welke positie denkt u mij opdrachten te kunnen geven?” De detective stond op en trok zijn jas aan. “U moet het doen met het woord ‘hogehand’, meneer. Ik zal contact met ú opnemen via uw bureau, laten we zeggen overmorgen. Dit gesprek is afgelopen.”

Op zijn werkplek legde Jan Timmerman glimlachend de telefoon neer. Hij had zojuist gebeld als iemand van de politie en belangrijke inlichtingen verkregen. Dat betekende nog twee extra weken buiten de schijnwerpers blijven, daarna mochten er veel alarmbellen gaan rinkelen. Jan deed zijn laptop open en verwerkte de informatie, die hij gisteravond en vannacht nog had verzameld. Hij had dan wel ‘s nachts gewerkt, maar dat weerhield hem er niet van om overleg te hebben met bepaalde mensen in belangrijke gebouwen in Den Haag. Hij had om informatie gevraagd over- en de inhoud van een bepaalde telefoon. Er was extra bevoegdheid voor nodig, om die informatie te verkrijgen, maar er werd aan gewerkt. De aanvraag moest altijd vergezeld gaan van de redenen voor het onderzoek. Bij Jan vroeg niemand daar meer naar. Deed een nieuweling dat per ongeluk wel, dan stopte hij zijn onderzoek en ging hij gewoon naar huis. Hij moest anoniem kunnen werken en anoniem betekende voor hem ook werkelijk anoniem. Hij hoorde dat er een bericht binnen kwam. De route van de telefoon uit de FIAT was getraceerd: vanaf de Noorderhogeweg richting het ziekenhuis. Daar was het anderhalf uur geweest en tenslotte was het verplaatst naar een zendmast waar ook zijn hotel bij aansloot. De telefoon was daar in ieder geval niet vanzelf terecht was gekomen en dat was slecht nieuws, want in die wijk stond de enige hoogbouwflat van Drachten. Een speld in een hooiberg. De rest van de informatie las hij rustig door, waarna hij zijn adem fluitend uit zijn longen liet ontsnappen. Rustig begon hij te typen. Toen hij klaar was verzond hij het verslag via een versleutelde verbinding.

Als aanhef schreef hij:

Mijn Beste,

En hij sloot af met:

Groet, als een zoon voor je,

EsBee

Drachten 's avonds

Kees had al veel plannen bedacht om de telefoon terug te brengen. Maar steeds was hij er niet van overtuigd, dat het een goed plan was. Eigenlijk moest hij eerst weten wáár de kleding en spullen van de patiënt waren, voordat hij ongemerkt de telefoon terug kon brengen. Kees kende het ziekenhuis in Drachten goed en het personeel van de ICU eveneens. Als hij op de afdeling was, werd niet als vreemd ervaren. Maar zijn plan betekende, dat hij in korte tijd twéé keer naar die afdeling moest. Kees zag dat als een bezwaar, als hij niet wilde opvallen.

De telefoon leek hem uitnodigend aan te kijken en Kees kon de verleiding niet weerstaan om die aan te doen. Eerst werd er een code gevraagd. *‘Bijna tachtig procent van mensen gebruikt code 0000.’* Kees had handschoenen aan, wat het lastig maakte om de telefoon te bedienen. Het duurde daarom erg lang. Hij ging er helemaal in op, lette niet meer op de tijd en geen moment kwam bij hem op om met zijn actie te stoppen. Na een flinke tijd kreeg Kees de code ingetoetst, het was inderdaad 0000.

Het eerst wat hij zag was een pop-up van een WhatsApp.

Dijkstra is ooit veroordeeld voor de moord op zijn buurvrouw. Hij had die overigens niet gepleegd. Zijn zoektocht naar wraak en naar de erfenis van de weduwe heeft hem zijn leven gekost.

Hij hoorde zichzelf tegen de vrouw zeggen: *‘Dat was niet handig, lekker ding!’* “Dít—is—helemáál—niet--handig!” zei hij langzaam tegen zichzelf. Hij deed de telefoon uit en legde die weer aan de lader. “Jeetje, hoe moet dat nou?”

Hij wist het niet, ging zijn huis uit en stapte daarna in zijn auto. Hij moest tot rust komen, zijn auto bracht de uitkomst. Altijd. Een twee jaar oude Golf GTI. 2.0 liter en tweehonderd pk. Het voor hem soms lastig om zich in deze auto te beheersen, zeker als het in zijn bovenkamer stormde. Hij reed de parallelweg uit, waar zijn huis aan stond en nam direct daarna de rotonde driekwart. Rechts passeerde hij een hotel, waar hij weleens met collega’s had gebowld. De volgende rotonde nam hij met gierende banden driekwart en racete de snelweg op. Via Groningen en Nieuweschans reed hij ruim een half uur later Duitsland in. Bij het plaatsje Bunde nam hij de snelweg 31 naar het zuiden. Kees reed in de winter altijd op winterbanden, zonder mocht je niet eens in Duitsland rijden! Hij trapte het gaspedaal in op de meest linkerbaan volgde hij de snelle auto’s. Zijn ex vond dat nooit leuk, gevaarlijk zelfs. Ze zei vaak dat hij zich niet in de hand had. Há, dat dacht ze! Regelmatig tikte hij de tweehonderd kilometer aan en daverde naar het

zuiden. Hij genoot daar met volle teugen van. Ondertussen berekende hij de snelheid per seconde. Vijftig! Tweehonderdduizend kilometer delen door zesendertighonderd seconden. Af en toe deed hij het zijraam open in liet de wind langs zijn hoofd gieren. In korte tijd was hij ter hoogte van Enschede en reed bij Gronau de grens weer over naar Nederland. Vlak voor de grens tankte hij en reed daarna via Enschede, Almelo, Hoogeveen en Meppel weer naar Drachten. Hij was tweeënehalf uur onderweg geweest, de storm in zijn hoofd was verminderd, hij kon de wereld weer aan.

Bij de afslag Drachten-Zuid sloeg hij af en reed door naar het ziekenhuis. Hij parkeerde de auto bij de achteruitgang en liep naar binnen. Bij de SEH groette hij vriendelijk een collega van de spoedeisende hulp en liep door naar de trap. De ICU was op de tweede verdieping en Kees liep via de CCU naar de ICU. Monitoren registreerden de toestand van de patiënten, de geluiden gaven hem een vertrouwd gevoel, alsof hij thuiskwam. Op het deel van de ICU trof hij Anton. Een lange oudere verpleegkundige, die hij welkende van de afdeling spoedeisende hulp.

“Hé, Kees,” reageerde deze op het bezoek. “Benieuwd hoe het met je patiënt gaat?”

Kees keek eens rond. “Is ze al dood? Ik zie haar nergens!” reageerde hij nonchalant. “Eergisteren dacht ik al, dat ze het niet zou redden.”

Anton knikte met zijn hoofd naar een apart kamertje. “Ze is in coma, maar stabiel. Haar hersens zullen wel een opdonder hebben gehad, ik hoop voor haar dat ze er goed uitkomt.”

Kees draaide zijn hoofd naar de monitor, die Anton aanwees. Hij is gewend om deze cijfers te analyseren zag al snel afwijkende waarden.

“Geen inklemmingsverschijnselen?” vroeg hij? “Ik had het idee, dat de hersenstam te lijden had!” Anton schudde zijn hoofd. Aan zaken die nog onzeker waren, maakte Anton doorgaans niet veel woorden vuil.

“Nou, mazzel, ik loop nog even naar een vriend op de dagverpleging.” Hij liep van de afdeling af en liep de trap af. De dagverpleging liet hij rechts liggen. De enige reden van zijn opmerking was om Anton niet het idee te geven, dat hij alleen voor de vrouw in coma langs was gekomen.

Woensdag 19 januari

Drachten

Op de ICU keek Anton bezorgd naar zijn patiënt. Ze was afgelopen weekend als een onbekende binnengebracht en nog stééds hadden ze geen informatie over haar. Ze was tenger en gespierd, ze was zeker boven de veertig, maar haar lichaam had ze goed onderhouden. De Glasgow coma schaal op het moment dat de hulpverlening haar bereikte, was '3', het slechtste wat er op die schaal bestond. Anton keek naar de rij apparatuur, die machinaal de medicatie aan de patiënt afgaven. Volgens een vast patroon van boven naar beneden waren ze opgesteld. Naast slaapmedicatie, werd er ook medicatie toegediend om de bloeddruk kunstmatig laag te houden en om actief vocht af te drijven. De gevolgen van te hoge hersendruk waren op de ledematen van deze patiënt niet zichtbaar geworden, dat was een goed teken. Een hersentrauma wordt zonder actief ingrijpen, als een sneeuwbaaleffect groter en groter omdat de druk in de hersenpan geen kant op kan; de schedel laat geen uitzetten toe. De verhoogde hersendruk verplaatst zich dan volgens de natuurkundige wetten naar het centrum, waarmee de hersenmassa zichzelf vernietigd.

Haar gezicht was ingepakt met verband en de beademingsbuis in haar mond gaf dat gezicht een dramatische uitstraling. Anton meende net een enkele trilling in haar oogleden waar te nemen. De medicatie om haar in slaap te houden was bewust niet voldoende. Het bewegen van de ogen of oogspieren of een bewegingsreactie van de patiënt kan een indicatie zijn van een veranderd bewustzijn. Anton kende meerder manieren om een pijnprikkel toe dienen; krachtig op het nagelbed drukken, druk uitoefenen op de hoek van de onderkaak of hard in de nekspier knijpen. In zijn opleiding had Anton weleens deze prikkels gevoeld, om te ervaren wat het met je deed. Bij bewustzijn kan je deze pijn absoluut niet verdragen. "Wat gebeurt er allemaal in dat brein van je?" vroeg hij aan zijn patiënt.

Drachten

Bouke Boukema keek naar zijn aantekeningen over het onderzoek van het ongeval aan de Noorderhogeweg. In een tijdsbestek van drie weken gaven twee mannen hem opdrachten alsof hij een jongste bediende was. De mannen zeiden allebei dat ze detective waren en ze schakelden moeiteloos tussen een aimabele mens en een harde onderhandelaar. 'U moet het doen met hogerhand', herinnerde Bouke zich geïrriteerd, wat Jan tegen hem gezegd had. Stanley had drie weken geleden domweg gezegd dat hij hem niet voor de voeten moest lopen. De naam Stanley Wesson bleek overigens niet zijn eigen naam en Bouke dacht dat dat bij Jan ook weleens zo kon zijn. Hij had gisteren op internet naar informatie gezocht over Jan Timmerman

en tot zijn verbazing helemaal niets gevonden. Ja, er waren veel mannen die Jan Timmerman heetten, maar van deze Jan nog geen foto, noch Facebook of Twitter; niet een sociale media gaf informatie over déze Jan Timmerman prijs.

Bouke ging verder met zijn onderzoek. De identificatieprocedure verliep stroef, er was tot nu toe niemand als vermist opgegeven. De FIAT was van een verhuurbedrijf in Amsterdam, onderzoek wees uit dat de auto daar in het weekend gestolen was. De auto stond klaar om afgehaald te worden, met de sleutel boven de zonneklep. *'Niet handig'*, zei de eigenaar, maar zo deed hij het regelmatig bij de klant die de auto kwamen afhalen. Daarmee was een directe lijn naar de identiteit van de vrouw drastisch verslechterd. Bouke hoopte niet, dat hij de weg van de forensische opsporing op moest, maar als de vrouw nog lang in coma bleef, kwam dat wel in beeld. Je kunt tenslotte niet eindeloos een onbekende als slachtoffer hebben. Het zorgt voor een heleboel administratieve rompslomp. En om het allemaal nog wat ingewikkelder te maken had Jan Timmerman openlijk gesproken over een tweede inzittende, die al dan niet vlak voor het ongeval was uitgestapt. Eén ding was zeker; de kleding was zeker niet van de bestuurster, dat zou winst kunnen zijn. Het onderzoek daarover bracht hem naar Leeuwarden, waar de technische recherche van Friesland zat. Bij het bedrijventerrein reed Bouke de snelweg naar Leeuwarden op, aan zijn rechterkant zag hij de nieuwbouw van de MkNN, de Meldkamer Noord-Nederland. Vanaf eind dit jaar hoefde hij voor onderzoek niet meer apart naar Leeuwarden, Assen of Groningen. Dan werden al deze diensten, inclusief de technische recherche, in Drachten ondergebracht. Eén gebouw waar alle politiediensten kunnen werken en in tijden van crisis ook sámen kunnen werken. De imposante meldkamer gaat alleen al 26 meldtafels tellen. Over een maand of twee zou werd het gebouw opgeleverd. Hij had een uitnodiging om in september met wat collega's daar een rondleiding te krijgen. Daarna was er nog wel een half jaar nodig om alle technische inrichting verantwoord te installeren en te implementeren.

Bouke voegde in op de snelweg en vervolgde de weg naar Leeuwarden. De afgelopen jaren was er intensief gewerkt om de verbinding tussen Drachten en Leeuwarden te verbeteren. Dat leverde regelmatig irritaties op, omdat hij door de vele omleidingen de files vaak eindeloos waren en hij niet door kon rijden, waren. Sinds vorig jaar was de weg opengesteld en kon je prima doorrijden naar Leeuwarden, alleen die honderd kilometer-grens bleef vervelend! Het was officieel een autoweg, geen snelweg en daar gold een snelheidslimiet van honderd kilometer per uur. Menige chauffeur had hier al een boete gekregen, omdat het zó toch ook op een snelweg leek. Op dit traject gebruikte Bouke daarom bij voorkeur zijn cruise-control.

Een krap half uur later parkeerde hij de auto voor de meldkamer Friesland en liep naar binnen. De Fiat 500 stond nog wel in de onderzoeksruijme, maar op een plek waar auto's opgehaald te worden.

Bouke meldde zich bij het hoofd van deze dienst. "Er zijn ontwikkelingen

rondom het ongeval waar die Fiat bij betrokken is geweest. Het onderzoek moet daarom overnieuw, met andere opdrachten.”

Een vernietigende blik van de manager was zijn deel. Deze man stond erom bekend dat hij slecht benaderbaar was, maar Bouke wist dat zijn afdeling liep als een trein en de resultaten waren uitmuntend. Hier werkte wel meer mannen en vrouwen die niet zo sociaal waren; intellectuelen, die minutieus hun werk konden doen. Deze man was blijkbaar zeer geschikt om deze afdeling te leiden.

“Van wie moet dat?” vroeg de manager. “De auto wordt over een uur weer opgehaald.”

Bouke antwoordde snel. “Dat moet van mij, die afspraak kunt u dus weer afzeggen. Er is informatie naar boven gekomen, die verder onderzoek rechtvaardigt. Wat is er tot nu toe uit het onderzoek gekomen?”

De man toetste wat in op de computer. “Weinig bijzonders. Geen defect aan de auto die dit ongeluk verklaard, meneer.” Vooral dat woord ‘meneer’ raakte hem, een grotere afstand tussen hen beiden kon de man niet creëren. Hij besloot het gedrag te negeren. “Wij willen graag nog onderzoek naar de kleding die op de achterbank lag. Met name een DNA-onderzoek. En een antwoord op de vraag of de eigenaar van dat DNA kortgeleden in de auto heeft gezeten. En tenslotte de vraag of er een relatie is tussen DNA op de kleding en andere DNA-sporen in de auto.” Dat laatste was niet met Jan besproken en was op het randje van de Wet Persoonsgegevens, maar bij Bouke rinkelde een bel; in dit soort zaken spelen familieverbanden nogal eens een rol.

Donderdag 20 januari

Drachten

Ronald was net opgestaan.

'Niks aan, alleen.' Hij kende Ryeen nog geen maand, maar haar aanwezigheid voelde al helemaal vertrouwd. Ze was nu in de States en dat vond hij niet makkelijk. Gisteravond had hij met haar geskypet. Hun werktijden waren ongunstig voor deze digitale contacten; het tijdsverschil maakte dat lastig. Het was iedere keer uitzoeken wanneer ze allebei beschikbaar waren. Want hij was meestal 's avonds laat vrij en dan was het in Amerika eind van de middag.

Gisteren had hij om halftwaalf geskypet toen Ryeen net met haar werk klaar was. Bij haar was het rond halfzes. Ze hadden ze ontdekt dat ze dan allebei dan nog op de werkplek waren, dat werkte het beste.

Ronald had hij met haar gesproken over een financiering voor hun huis.

Sinds ruim een jaar heeft Nederland een FATCA-verdrag met de Verenigde Staten, waarin wordt geregeld welke financiële informatie van Amerikaanse staatsburgers wordt doorgegeven aan de Amerikaanse belastingdienst. Als Amerikaanse staatsburger maakte het niet uit als ze Nederland verhuisde, die informatieplicht ontliep ze niet. Het leek hun niet handig om de kat op het Amerikaanse spek te binden, door samen een hypotheek af te sluiten.

Hij ging vanmorgen naar de makelaar, Ron van Vlier, om met hem over deze onderwerpen te praten. Ron was na een hartinfarct uit het ziekenhuis ontslagen en moest nog erg rustig aan doen. Hij had een afspraak om elf uur, dan was de makelaar op zijn kantoor en voor een uurtje beschikbaar. Toen hij bij het kantoor op de Stationsweg aankwam parkeerde Van Vlier net zijn auto. Ronald had geen medische kennis, maar dat Van Vlier er slecht uitzag, kon hij zelfs vaststellen. Hij had van Kenneth gehoord, dat Van Vlier zijn infarct op dit kantoor had gekregen. Als dit de eerste keer was dat hij ná die gebeurtenis naar zijn bedrijf ging zou het emotioneel zwaar voor hem kunnen zijn. Bij de voordeur stelden ze zich aan elkaar voor, ze kenden elkaar niet persoonlijk, maar waren wel allebei betrokken geweest bij de problemen waar Heleen mee te maken had, veertien dagen geleden. Van Vlier opende zijn kantoor en liep het gebouw in. Ronald liep achter hem aan, via de trap naar het kantoor waar Van Vlier werkte.

De makelaar ging vermoeid op zijn stoel zitten. "En dat ik nu nog niet eens met pensioen kan," begon hij uit het niets.

"Sorry," zei Ronald, "ik begreep dat u die leeftijdsgrens al gepasseerd was." Van Vlier gaf aan dan Ronald kon gaan zitten. "Ik ben voor het eerst na het infarct weer hier en dat valt me zwaar. Excuses voor mijn zwanenzang. Wat kan ik voor je doen?"

Ronald vroeg zich af of hij de man een toelichting zou geven op het woord 'zwanenzang', maar liet dat maar achterwege. "Ik kom eigenlijk voor twee vragen, meneer van Vlier. Een financiële en een belangstellende."

Van Vlier antwoordde de vraag niet. “Noem me Ron, Van Vlier is zo afstandelijk.”

Ronald lachte hartelijk. “Raadgever, Ron of Ronald betekent raadgever. Dat past prima in je functie!”

Ron kon een zuur lachje wel tevoorschijn toveren. “Nou, eerst de raad of eerst de belangstelling?”

Ronald ging even verzitten. “Eerst de belangstelling. Ik zoek informatie over Dijkstra, Martinus Dijkstra. Hij heeft voor een vriendin van mij veel betekend.”

Ron leek allesbehalve content met die vraag. “Hij heeft voor mij ook veel betekend, de klootzak,” zei hij wrang. Ronald rolde zowat van de stoel van verbazing. Deze wending had hij absoluut niet verwacht. “Dijkstra heeft het leven van mijn vriendin Heleen de Vries gered, toen haar moeder haar wilde doodschieten.”

Ron sprong op, als was hij door een reusachtig insect gebeten. “Heeft hij de Heleen de Vries, die in het huis van Helena woont, het leven gered?” zei Ron. “Die even geleden een kistje met juwelen had gevonden?”

Ronald keek weer verbaasd. “Dat klopt, maar hoe weet jij dat allemaal?”

Ron pakte zijn agenda. “Vijftien december was Heleen hier en ze had ook foto’s bij zich. Ik heb haar verteld wie daarop te zien waren. Op de ene foto was de dochter van Helena Jansen te zien en op de andere de kostgangster Anna. Heleen vertelde dat die middag haar ouders kwamen, dat herinner ik me nog.”

Ronald kon bijna niet wachten met zijn opmerking. “Anna is de moeder van Heleen. Dijkstra wist wie Heleen was *en* wist dat haar moeder vroeger Anna heette.”

Van Vlier keek Ronald met grote ogen aan. Als een standbeeld zat hij in zijn stoel, alleen zijn ademhaling veranderde.

Ronald maakte zich zorgen. “Gaat het, Ron?”

Van Vlier stond op en schreeuwde het uit. “Godverdegodverdomme! Hij wist het al die tijd! De vermaledijde klootzak. Hij heeft me gebruikt!” De krachttermen bleven door de kamer vliegen. Ronald begreep dat Dijkstra ook een andere kant had en liet de makelaar begaan. Hij zocht informatie en kreeg die misschien beter als hij de man niet nog meer prikkelde, maar rustig zijn vragen stelde. Het feit dat Ronald rustig bleef, had een gunstig effect op de boosheid van Van Vlier. En daarmee waarschijnlijk ook op zijn gezondheid. Ronald vroeg zich af of het een geschikt was moment voor Van Vlier om over het ‘schoonschipboek’ van Dijkstra te worden geïnformeerd. Dat hij het moest weten, stond voor hem vast. Eerlijkheid stond hoog in het vaandel, maar op dit moment liever niet.

“Sorry, dát was niet mijn bedoeling, Ron,” begon Ronald, “déze informatie over Dijkstra kende ik niet.”

Van Vlier hoorde nauwkeurig dat Ronald over déze informatie sprak. “Over welke informatie beschik jij dan wel, Ronald? Over die grote held Martinus Dijkstra?” Ronald zat ernstig in tweestrijd; voor Heleen wilde hij zoveel

mogelijk informatie, maar dat nú proberen te vinden was spelen met het hart van Van Vlier. “Nee, Ron. Dijkstra heeft een dagboek geschreven. Vind je het goed, dat we dat samen eens doorlezen?”

Van Vlier was nog niet helemaal rustig, zijn draaistoel stond geen moment stil. “Wat staat daar allemaal in? Weet jij dat?” vroeg hij.

“Ja,” begon Ronald, “dat weet ik. Het begint op het moment dat Dijkstra komt wonen op de Stationsweg en Helena Jansen leert kennen. Het eindigt in 2010, drie maanden geleden, toen Martijn en Heleen hun huis hebben gekocht.”

Van Vlier trommelde met zijn vingers op de tafel, het klonk erg nerveus. “Ik wil het wel lezen,” zei hij.

Ronald probeerde toch nog een keer informatie te krijgen. “Ron, je zei dat Martinus je heeft gebruikt. Waarom denk je dat?”

Van Vlier zat een poosje na te denken. “Ik weet niet of ik dat nu allemaal wil vertellen, ik weet zelfs niet of ik het überhaupt wil vertellen. Laat ik het zo zeggen: Er was een link tussen Anna en Martinus en een link tussen Anna en mij; een zwarte bladzijde in mijn leven. Dat heb ik Martinus verteld en daar heeft hij gebruik van gemaakt. Meer kan ik nu niet over zeggen.”

Van Vlier stond op, als teken dat hij het gesprek als beëindigd beschouwde en liet Ronald daarna uit. Het gesprek over de financiering moest maar op een ander moment, concludeerde Ronald.

Hij liep naar het huis van Ryeen, het oude huis van Dijkstra.

Onderweg piekerde hij. *‘Wat zou de link zijn tussen Ron en die Anna? En wat heeft dat met de erfenis te maken? Hoe eerlijk is die Dijkstra geweest?’*

Ronald was zeker van plan die informatie uit Van Vlier te trekken. Het kon betekenen, dat de oorsprong van de erfenis misschien anders was, als nu bekend.

Drachten

“Ik kom wel bij je langs,” zei rechercheur Boukema door de telefoon. Nog geen vijf minuten later klopte hij op de deur van de privédetective.

“Ik was in de buurt, toen je belde,” zei Bouke. “Excuseer me voor mijn outfit,” zei Jan Timmerman in de deuropening, “ik heb mijn ochtendritueel van sporten net achter de rug. Met een winterse dag als vandaag is dat geen straf. Kom binnen,” nodigde hij Bouke uit. Boven hun hoofden hoorden beide mannen een dreunend geluid.

“Straaljagers,” zei de detective. Door het raam zagen ze nog net twee F16 straaljagers vliegen. “Die komen van Leeuwarden. Gelet op de tijd gaat het niet om een oefening,” zei Jan. “Mooi dat de veiligheid goed gewaarborgd wordt.” Bouke koos voor een formele houding en wachtte tot de detective hem aangaf, dat hij kon gaan zitten. Jan wees naar een stoel, waar Bouke op kon gaan zitten.

“Wat ben je te weten gekomen?” begon de detective.

Bouke pakte zijn tas en maakte die open. “Maak je geen illusies over de inhoud van deze tas, Jan. Ik heb nog weinig informatie. Morgen ga ik naar de eerste persoon, die bij het ongeval actieve hulp bood.” Uit zijn tas haalde hij een mapje en legde die voor zich neer. “Een ambulanceverpleegkundige heeft de extricatie begeleid en morgen is hij vrij. Toen je belde, was ik al even voor zijn huis om te kijken waar hij woont en of ik daar makkelijk zou kunnen parkeren. Soms kan ik beter met de fiets gaan.”

Jan trok de wenkbrauwen op. “Hoever was je hier vandaan, dan?”

“Amper 500 meter,” antwoordde Bouke lachend. “Maar ter zake, ik ben gisteren bij de technische recherche in Leeuwarden geweest. Uit het algemene onderzoek is geen defect aan de auto gevonden, wat tot het ongeval kan hebben geleid. De auto is vrijdagavond bij een verhuurbedrijf in Amsterdam gestolen. Ze keken verbaasd op dat hun auto in Friesland betrokken was bij een ongeval. Maar ze waren blij, dat de FIAT weer gevonden was. Het kon nu met de verzekering geregeld worden.”

Bij het verhaal van de diefstal van de auto had Bouke een lichte verandering in oogopslag bij Jan waargenomen. Als rechercheur was hij getraind om zulke zaken op te merken. Vaak had Bouke met zulke kleine, eigenlijk onbetekenende reacties een verdachte tot een bekentenis kunnen brengen. Hij sloeg de informatie op in zijn geheugen. “Ik heb opdracht gegeven om uit de jas of de pet een DNA-bepaling te doen en naar een match te zoeken. Ik hoop dat we dan een stap verder zijn.” Bouke wees de map, die hij uit zijn tas had gehaald. “Ik heb hier een foto van de bestuurster. Ze is in coma en er is nog geen aanwijzing dat daar spoedig een verandering in komt. Na vijf dagen is er nog geen zicht op identificatie van deze vrouw,” zuchtte Bouke, “ze had geen tas bij zich, geen ID-kaart of paspoort. Geen rijbewijs en geen betaalpas. Alleen tweehonderd euro aan baar geld. Hoe is het mogelijk, dat je zó op reis gaat?”

De detective pakte de foto en keek naar het gehavende gezicht. “Hoe oud schat je haar?” vroeg hij.

“Met dat verband om haar hoofd is dat voor mij lastig. Ik denk tussen de veertig en de vijftig jaar. En jij?” reageerde Bouke.

Jan keek kritisch naar de foto. “Dat zou ik ook zeggen, alhoewel ze op deze foto bewusteloos is. De ogen zeggen vaak meer over de leeftijd.”

Bouke nam de foto weer over. “Hoeveel prioriteit heeft identificatie op dit moment voor jou?” vroeg hij.

Jan dacht even na. “Op dit moment niet zo veel. Als ze bij kennis komt, kan ze ons vast een heleboel vertellen en uitleggen. Tenzij ze alsnog als vermist wordt opgegeven, maar dat is van latere zorg. Wanneer krijg je uitslag van het DNA-onderzoek van de kleding uit de auto?”

Bouke keek even op zijn telefoon en toetste wat in. “Morgen. Ik had Sharon verzocht het onderzoek naar het NFI² te sturen, dan hadden we vandaag uitslag gehad. Maar zij kon geen plausibele verklaring vinden, die een

² NFI is het Nederlands Forensisch Instituut.

dergelijke haast én extra geld zou rechtvaardigen. Als ik wat weet informeer ik je. Hoe doe ik dat?"

Jan schudde zijn hoofd. "Niet. Dat doe je niet. Ik bel jou wel weer."

Diep in gedachten nog bij het gesprek liep Bouke buiten naar zijn auto.

"Wat moet een privédetective met een satelliettelefoon?" vroeg hij zich af.

"Niet te traceren, zo'n ding!" Dat hij een dergelijke telefoon had zien liggen, was absoluut zeker.